

KATE FROST

*Italiskij
sen*

KAZDA

KATE FROST

ITALSKÝ
SEN

KAZDA

Tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, za jejichž obsah nepřebíráme žádnou odpovědnost. Tento obsah totiž nepřijímáme jako svůj vlastní, ale pouze odkazujeme na stav webových stran v době prvního vydání této publikace.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena.
Datum poslední aktualizace: červen 2025
ISBN: 978-80-7670-248-6
Vytvoření elektronické verze: [Sandstudios](#), 2025

Papírové vydání:

Původní název: An Italian Dream
Copyright © 2022 Kate Frost
Původní vydání: Boldwood Books Ltd.
Práva k překladu: The Agency srl of Vicki Satlow

1. vydání

Překlad: Martin Richter
Jazyková úprava: Zuzana Klimšová
Korektura: Karolína Šnajdrová
Sazba: Jindřich Hoch – Sandstudios
Návrh a sazba obálky: Pavel Ševčík
Tisk a vazba: TNM Print, s.r.o., Nové Město
ISBN: 978-80-7670-231-8

Knihy lze zakoupit výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz

*Pro mé přátele.
Za vaši sílu a odvahu tváří v tvář bolesti.
Sami víte, koho mám na mysli.*

STELLA

Stella Shawová měla tajemství. Vlastně jich měla víc, ale tohle bylo úžasné a vzrušující, avšak zároveň v ní vyvolávalo obavy. Bylo to něco nového a trochu děsivého. Zkrátka takové věci se lidem jako ona nestávaly.

Během několika týdnů si prošla celou škálou emocí a připravovala se právě na tenhle okamžik. Toužila se svěřit své nejlepší kamarádce. Kdyby teď nebyla v horké bublající vodě ve vířivce, měla by nervozitou úplně zpocené dlaně.

Fern vypadala spokojeně, seděla opřená o kraj vířivky a dívala se na noční oblohu. Stella se nedokázala ubránit úsměvu. Fern na sobě měla kulich a bikiny; voda zářila azurovou modří a stoupající pára mizela v chladné temnotě.

Víkend v lázních Aqua Sana ve Wiltshiru jí dala Stella jako dárek. Byla to záminka, aby spolu strávily nějaký čas. Stella jí řekla, že pobyt vyhrála, ale nebyla to tak úplně pravda. Fern se jí raději nevyptávala. Byla za to ráda, protože podobné věci si moc často nedopřávala.

Stella se zhluboka nadechla a pohlédla na světýlka rozvěšená po okolních borovicích, která se třpytila jako stovky tančících světlušek. Od vířivky vedla osvětlená dřevěná stezka do lesních lázní ozářených příjemným světlem. Kdyby nebyla Stella nervózní, cítila by se dokonale uvolněná. Obrátila se k Fern.

„Musím ti něco říct.“

Fern se na ni zamračila přes okraj vířivky. „Panebože, snad nejsi těhotná?“

„Co? Ne! Jak tě to napadlo?“

„Jen tak.“

„Já už jsem s dětmi definitivně skončila.“ Stella na ni významně pohlédla. „A nejsem ani zasnoubená, přísahám.“

„Dobrá...“ řekla Fern pomalu a upřela své krásné modré oči na Stellinu tvář. „Nic dalšího už mě nenapadá.“

Stella se zhluboka nadechla a vypustila do lednového večera obláček páry. „Úplně náhodou jsem si koupila los. V práci jsem totiž dostala úžasné hodnocení, tak jsem se cestou domů stavila pro láhev prosecca a ten los, abych to oslavila. No a... měla jsem fakt štěstí.“ Jakmile to vyslovila nahlas, rozbušilo se jí srdce a musela se zhluboka nadechnout. „Vyhrála jsem.“

„To snad není možné!“ Fern se napřímila. „Kolik?“

„Milion.“

„Tys vyhrála milion?!“

Stella se rozesmála, když Fern v úžasu vykřikla, a pak přikývla. „Ano. Vyhrála jsem milion v loterii. No... vlastně o něco víc.“

Fern nadšeně vypískla a vrhla se na Stellu, až voda vystříkla přes okraj.

„To je bomba!“ Fern ji pustila a upravila si čepici s bambulí.

„Zní to šíleně, já vím. Vůbec jsem nevěděla, jak ti to říct.“ Byly nejlepší kamarádky už od začátku střední školy a prošly si spolu vším možným. Kromě Stelliny osmnáctileté dcery Chloe byla Fern jediný člověk, kterému se s tím mohla svěřit. Neřekla to ani své sestře a rozhodně ne rodičům, s nimiž se stejně moc nevidala.

„Takže proto jsme tady? Proto jsi mě vytáhla na víkend do lázní?“

Stella přikývla. „Chtěla jsem, abychom si spolu užily něco speciálního.“

„Mám takovou radost!“ Fern opět zajásala a podívala se na ni se směsicí úžasu a šoku. „Jsem z toho úplně vedle.“

„To mi povídej!“

Fern zavrtěla hlavou. „A co s těmi penězi budeš dělat?“

Stella si opřela paže o okraj vířivky a zamýšleně na ni pohlédla. „Pořád o tom přemýšlím. Jak s těmi penězi naložit. Je to obrovská zodpovědnost a chci se rozhodnout správně.“

„Počkej.“ Fern svažila čelo. „Kdy jsi vlastně vyhrála?“

„V říjnu. Tedy... to jsem si tu výhru vyzvedla. Ale skoro čtyři týdny jsem vůbec netušila, že mám výherní los.“

„Jak jsi to dokázala tak dlouho tajit?“

„Chtěla jsem ti to říct dřív, opravdu, ale bylo toho na mě moc. Mít najednou takovou sumu peněz je šílené. Musela jsem si založit nový účet, potkat se s lidmi z loterie, pak s právníky, finančními poradci... dokonce i s koučem. Bylo to strašně náročné. A jestli tě to uklidní, Chloe jsem to řekla teprve na začátku týdne. A Jacobovi jsem to ještě neřekla vůbec, protože jakmile bych ho požádala, aby si to nechal pro sebe, okamžitě by to běžel vyklopit tátovi. A na to teď fakt nemám nervy. Nechci, aby se mi život obrátil vzhůru nohama. Proto jsem raději zůstala v anonymitě. Nechtěla jsem, aby moje jméno a fotka byly na všech možných místech, to bych pak musela řešit spoustu dalších věcí, které by s tím souvisely. Jít s tím na veřejnost mi přišlo moc složité. I když... držet to v tajnosti taky nebylo jednoduché. Jsem tak ráda, že jsem ti to konečně řekla.“

„Já jsem taky ráda.“ Fern se dotkla Stelliny ruky a široce se usmála. „To chce šampaňské!“

Společně strávený víkend jim byl vzácný. Chloe studovala herectví na univerzitě v Kingstonu a Stellin třináctiletý syn Jacob tráví každý druhý víkend u svého táty. Stella tak měla spoustu času věnovat se sama sobě, chodit ven a užívat si života, ale u Fern to bylo jiné. Brzké mateřství, výchova dvojčat a dvacetileté manželství s Paulem Stellinu kdysi energickou a zábavnou kamarádku dost vyčerpávaly. Proto bylo nyní, těsně před čtyřicítkou, skvělé vidět, jak je konečně trochu uvolněná a užívá si chvíle jen pro sebe.

Vyrazily brzy ráno a cesta z Nailsea do Aqua Sana v Longleat Forest jim zabrala něco málo přes hodinu. Cestou se hodně nasmály a Stella se přenesla v čase zpět do jejich teenagerských let, kdy neměly žádné závazky a jejich největší starostí bylo, kam si večer vyrazí. Často spolu jezdily do Bristolu, auto nechaly u kamaráda, šly do nočního klubu a pak u něj přespaly. Pokud si ovšem jedna z nich někoho nenašla a neskončila u něj.

Po nějaké době strávené ve vířivce se rozhodly, že se přesunou do horké parní lázně. Stella zavřela oči a užívala si teplo pronikající její pokožkou. Představovala si, jak se její starosti odplavují. A co kdyby to takhle šlo i se vzpomínkami? Kdyby se mohla vrátit v čase... změnila by něco? Možná. Vlastně ne možná, určitě ano.

Pokud šlo o vztahy, Stellin milostný život byl... ne zrovna ukázkový. Zatímco Fern otěhotněla na konci léta hned po maturitě, Stella zamířila na univerzitu v Cardiffu, kde studovala obchodní management a naplno si užívala studentský život. A o pár let později šla ve stejných šlápěch jako Fern. Krátký románek na univerzitě skončil těhotenstvím. Chloe se narodila krátce po jejím absolutoriu. Ale Stella školu dokončila. To ano. Ona a Gary se s tím snažili vypořádat co nejlépe, vzali se, přestěhovali do Bristolu a pár let se nějak protloukali. Ale nefungovalo to. Když byly Chloe dva roky, rozvedli se.

Neměla jinou možnost než se vrátit k rodičům. Jejich vztah byl komplikovaný ještě předtím, než je zklamala svým neplánovaným těhotenstvím. Ale právě tahle situace Stellu donutila vynaložit všechny síly na to, aby se dokázala osamostatnit. Našla si nižší pracovní pozici v marketingu, kde mohla využít dovednosti získané na univerzitě, a nakonec se jí podařilo pořídit si i vlastní bydlení. Nějakým zázrakem zvládala skloubit práci s každodenním kolotočem všech povinností. Spoléhalo se na pomoc chův a přátel, jako byla Fern, a vybudovala si úspěšný život coby svobodná matka.

Pak potkala Rhoda. Úplně propadla jeho šarmu a atraktivnímu vzhledu. Nějakou dobu měli krásný vztah. Vzali se a narodil se Jacob. Pětiletá Chloe svého malého bratříčka naprosto zbožňovala. Byli rodina. Několik let jim to fungovalo, stejně jako Fern a Paulovi s jejich dvojčaty Ruby a Amber. Ale pak se v jejich manželství začaly objevovat trhliny a nakonec byly tak hluboké, že je už nebylo možné překlenout. Historie se opakovala a Stella se opět stala rozvedenou ženou a svobodnou matkou. Tentokrát se dvěma dětmi. Ale úplně sama v tom nezůstala, oba její bývalí muži byli svým dětem, Chloe i Jacobovi, výbornými otci.

Stella se zavrtěla na nepohodlné dlaždicové lavici a nebylo to jen kvůli nesnesitelnému vedru v parní lázni. Její život byl nyní dobrý, mnohem lepší než v manželství, ale když se ohlédla za svými vztahy, nemohla se zbavit pocitu, že selhala. Ano, zvládla se o sebe a o děti postarat. Už podruhé. Byla silná, ale stejně ji občas přepadly pochybnosti. Věděla o sobě, že je sebevědomá a temperamentní, často zastínila i Fern. A přitom dříve to bývala Fern, kdo zářil a koho si každý všímal, muži obzvlášť. Až do chvíle, než otěhotněla. Potom se všechno změnilo. Pot teď Stelle stékal po tváři i po klíční kosti a mezi řadry schovanými pod bikinami. Zadávala se na svou nejlepší kamarádku a znovu si uvědomila, jak jsou rozdílné. Fern vynikala přirozenou krásou, měla velké laní oči, plné rty, hebkou porcelánovou pleť a

jemné rysy. Obě byly blondýnky, ale zatímco Stella si ke svému sestřihu v odstínu ledové blond dopomáhala barvou, Fern měla vlasy dlouhé, vlnité a medově zlaté od přírody. Obě si udržovaly štíhlou postavu, i když Stella měla výraznější křivky. Ovšem čím byla starší, tím víc je brala jako svou nedílnou součást. Na blížící se čtyřicítka nepohlížela s obavami, naopak byla připravená přivítat ji s otevřenou náručí! Vždycky se řídila heslem: „Pracuj naplno, užívej si naplno.“ Ale věděla, že Fern to vnímá jinak. Stella na ni pohlédla – její kamarádka odpočívala se zavřenýma očima, vlasy měla stažené do gumičky a zlaté pramínky jí rámovaly rozpálenou tvář. Fern nikdy nebyla ten typ, co by dělala potíže. Radši se přizpůsobila a spokojila s tím, co měla. Ale podle Stelly si zasloužila víc.

Fern ji začala zasypávat nadšenými otázkami ohledně výhry, a tak se obě nakonec přesunuly z parní lázně do ledové jeskyně. Šok z náhlého chladu je zasáhl jako facka, obě vykřikly a propukly v smích. Když se nakonec zabalily do hebkých županů a zabořily do polstrovaných sedaček ve Skandinávském salónku, Stella si vychutnávala mírné teplo, které ji pomalu obklopovalo. Seděly s nohama složenýma pod sebou, zachumlané do měkkých dek. Uprostřed místnosti praskal umělý oheň a jeho oranžová záře vrhala na stěny tančící stíny. Chlad postupně mizel a zůstával jen příjemný, uvolněný pocit.

„Tohle je tedy život,“ povzddechla si Stella spokojeně.

Fern zvedla obočí. „Na něco takového by sis zvykla docela rychle.“

Stella si v duchu přiznala, že pro ni to byl jen příjemný výstřelek, ale pro Fern? Pro ni to musela být úplná bomba. A přitom by tak klidně odedávna mohl vypadat její život. Jen kdyby chtěla.

„První věc, kterou chci udělat, je naplánovat dovolenou,“ řekla Stella a přešla rukou po měkké kožšinové dece, která jí ležela na klíně. „Přemýšlela jsem o posledních dvou týdnech v květnu, na oslavu našich čtyřicátin. Já, ty a naše holky na většinu pobytu. Jacob by mohl přiletět se svým tátou na pár dní o prázdninách. A taky Paul, pokud by chtěl. My dvě jsme si spolu nikdy nevyrazily na pořádnou dámskou jízdu.“

„Ale ano, vyrazily.“

„Karavan ve Walesu, když byly holky malé, se nepočítá.“ Stella na ni přísně pohlédla, ale pak se rozesmála. „Byla to sranda, to nepopírám. Ale tohle bude jiné. Jako za starých časů... a užijeme si pořádný luxus.“ Položila svou ruku na Ferninu. „Zvu tě.“

Fern vykukla oči. „Stello, nemůžeš přece tak rozhazovat peníze. Tenhle víkend už je víc než dost.“

„Chci to udělat. Navíc je to na oslavu našich čtyřicátin!“

Fern zavrtěla hlavou. „Nemusíme je slavit společně, já mám narozeniny až o šest týdnů později.“

„No a co? Chci, aby to byla naše společná oslava a abychom vykročily do nové dekády ve velkém stylu.“ Stella se nadšeně zavrtěla a začala bubnovat nohama o hladkou dřevěnou podlahu. „Bude to úžasné. Čtyřicítka bude nejlepší etapa našeho života!“

Viděla, jak Fernin úsměv povadl. Už o tom spolu mluvily a Stella věděla, že Fern nemá z příchodu dalšího desetiletí dobrý pocit. Obě prožily téměř dvacet let v roli matek, ale zatímco Stella měla Jacoba stále doma, pro Fern se tahle kapitola definitivně uzavřela. Její dvacetileté dcery, Ruby a Amber, vyletěly z hnízda a už ji moc nepotřebovaly. Stella viděla, jak se v tom její nejlepší kamarádka plácá. A taky měla proč. Stella se jí snažila povzbuzovat a motivovat, aby začala dělat něco, co ji bude skutečně těšit. Třeba víc chodit ven nebo sebrat odvalu a plnit si dávné sny. Jenže Fern se prostě zasekla ve slepé uličce. Vedla život, který se sice zdál být bezpečný, ale Stella věděla, že to nestačí. Fern si zasloužila víc. Stella z toho neměla dobrý pocit, zvláště když viděla, že Paul si dál žije svůj život, jako by se nic nezměnilo...

Stella jí jemně položila ruku na paži. „Ještě jedna věc. Prosím tě, nezmiňuj se nikomu o té výhře. Ruby a Amber to řeknu, ale před Paulem zatím pomlč.“

„Neboj se, nic mu neřeknu,“ přikývla Fern a pak se na ni zadívala. „Ale kdy to všem oznámíš? Nemůžeš to přece tajit věčně. Jakmile začneš utrácet, lidi si toho všimnou a začnou se ptát.“

„Já vím.“ Stella si byla dobře vědoma toho, že se svými těžce vydělanými penězi vždycky zacházela opatrně. Jakmile by začala rozhazovat, lidé by si toho brzy všimli. „Jen potřebuju víc času, abych si to všechno promyslela. Nechci dělat žádné unáhlené kroky a pak toho litovat. A taky mám strach, aby se najednou nezačali objevovat lidé, co si na mě roky ani nevzpomněli, jen proto, že mám peníze. Říkám to jen tomu, komu naprosto věřím, a ten okruh je hodně úzký. Jsí to jen ty a Chloe. Jacobovi sice věřím, ale jeho tátovi ne. Jakmile by se to dozvěděl, do týdne by o tom pověděl celému světu.“ Zvedla obočí a zazubila se. „Tak se pojďme převléknout a pořádně to oslavit.“

Po vydatné večeři, kdy si pochutnaly na moules marinière a pou- let Breton a Stella přitom flirtovala s mladým pohledným číšníkem, se do sebe zavěsily a lehce ovíněná a hihňající se vydaly lesní cestičkou zpět do svého luxusního apartmánu se dvěma ložnicemi, ukrytého mezi stromy.

Stella otevřela s hlasitým bouchnutím láhev šampaňského a s veselým jásotem jim oběma nalila plné sklenky.

„Na čtyřicítku a na to, jak jsme úžasné!“ pozvedly skleničky a ťukly si.

„A na přátelství,“ doplnila ji Fern, znovu si ťukly a napily se jemně perlivého vína. „Tak kam bys chtěla jet na tu dovolenou?“

Stella se rozesmála. „Vůbec netuším. Jsem tak zvyklá pořád přemýšlet, kolik co stojí, že najednou nevím, jak si vybrat. Ale nechce se mi trávit celou věčnost cestováním, takže asi něco v Evropě.“ Jemně zakroužila šampaňským ve sklenice a zadívala se na bublinky. „Nějaké krásné a inspirativní místo hodné čtyřicátin. A nejlépe s pohlednými muži.“ Mrkla na Fern s pobaveným úsměvem. Po rozvodu s Rhodem měla spoustu příležitostí. Mnoho mužů. Dokonce se i krátce zasnoubila. Ale nenašla nikoho, s kým by to bylo... opravdové.

Fern se rozesmála. „Možná Itálie.“ Nakrčila svůj půvabný nos. „Nebo Španělsko? Je tolik možností. Mohly bychom vyzkoušet třeba nějaké řecké ostrovy.“

„To je ono! Už vím, jak rozhodneme, kam pojedeme!“ Stella sebou plácla na pohovku, přičemž si vyšplíchl trochu šampaňského na sukni. Mávla rukou, odložila skleničku a popadla telefon. „Najdeme si nejkrásnější ostrovy v Evropě!“ Rychle zadala vyhledávání do Googlu. „Napiš každý na jeden papír.“

Fern si vzala ze stolu blok a tužku.

„Můžu?“ Stella začala procházet článek se spoustou dechberoucích fotek ostrovů. „Santorini, Ibiza, Capri, Madeira, Rhodos, Korsika, Mykonos, Sardinie, Hvar, Malta a Sicílie. To by mohlo stačit.“ Vzala si od Fern blok, vytrhla z něj jedenáct lístků, každý pečlivě čtyřikrát přeložila a vhodila je do prázdného hrnku. Natáhla ho k Fern. „Teď jeden vylosuj.“

Fern zavrtěla hlavou a namířila na ni skleničkou šampaňského. „Kdepak. Je to tvůj dárek, pamatuješ? Vyber to sama, a to tak, ať jsi spokojená. Ty máš navíc teď přece to štěstí.“

Stella se zasmála, strčila ruku do hrnku, zamíchala papírky a jeden vytáhla. S lehkým chvěním v žaludku ho rozložila.

„Jééé!“ Podívala se na Fern a rozzářila se. „Capri! Jedeme na Capri!“

Vypískly radostí, padly si do náruče a začaly tancovat po celé místnosti. Stella byla z toho vzrušení celá omámená, jako by se najednou ocitly zpět v době, kdy jim bylo osmnáct a užívaly si skvělý večer.

Když se konečně svalily zpátky na pohovku a zase popadly své skleničky, Fern si otřela slzy od smíchu. „O Capri vůbec nic nevím.“

„A právě to je na tom úžasné! Já vím jen to, že leží u pobřeží Itálie a je to naprosto luxusní místo, kam jezdí boháči.“

„Tak to se perfektně hodí!“ mrkla na ni Fern a obě se znovu rozesmály.

Stella sáhla po telefonu a zadala do Googlu „Capri“. „Ostrov v Neapolském zálivu, proslulý členitou krajinou, luxusními hotely a exkluzivními butiky,“ četla nahlas. „Óóó, návrhářské značky a limoncello! Prý tam mají vily Sophia Loren a Mariah Carey. Myslím, že jsem vybrala dobře!“

Ťukly si skleničkami a dlouho do noci si hledaly další informace a byly stále nadšenější. Capri se jevilo jako ráj.

Krátce po půlnoci se konečně odpotácely do postele, aby se aspoň trochu vyspaly. Nazítří je čekal poslední den, kdy se nechají hýčkat. Hned ráno si užijí obličejové a tělové procedury od luxusní kosmetické značky Elemis. Stelle se hodně ulevilo, že konečně Fern o své výhře v loterii řekla. A bylo opravdu příjemné vidět ji zase uvolněnou a rozesmátou a na chvíli zapomenout na každodenní starosti. Věděla, že tohle byl jen začátek. Je ještě spousta dalších věcí, o kterých si bude muset s Fern promluvit. Ale dnes večer ne. Víno a šampaňské ji příjemně uspávaly a její myšlenky se rozplývaly v mlze. Nejdřív oslaví čtyřicátiny. A pak začne nová kapitola jejich života. Jenže... Stella si skousla ret. Nebude to tak jednoduché.

Než zatáhla závěsy, zadívala se ven z okna. Před sebou měla les ozářený měsíčním světlem, černé siluety štíhlých kmenů a holých větví se rýsovaly na temně modrém nebi. Bylo těžké uvěřit, že se to opravdu stalo. Že vyhrála v loterii.

Byla si jistá, že ji peníze nezmění. Ale věděla, že díky nim může změnit celý svůj život.

FERN

Stella vysadila Fern před domem v neděli večer kolem desáté. Objaly se, Stella slíbila, že brzy zavolá, a odjela. Dům byl temný, jen v předsíni svítilo tlumené světlo na časovač.

Fern zamávala, zavřela za sebou dveře a opřela se o ně zády. Celý víkend byl nádherný, ale také vyčerpávající. Tvářit se nadšeně kvůli Stelle bylo únavné. Samozřejmě že jí výhru přála, byla za ni šťastná. Opravdu. Ale zároveň... to ještě více zesílilo její vlastní frustraci. V hloubi duše věděla, že Stelle výhru v loterii trochu závidí. A nebylo to poprvé. Celý život pociťovala někde v koutku mysli vůči své nejlepší kamarádce závist. Přestože tento pocit vždycky rychle odsunula stranou, nikdy úplně nezmizel. Vedla přece dobrý život, ne? Pohodlný. Paul byl úspěšný, jeho stavební firma prosperovala a ona nemusela chodit do práce. Pracovala jen proto, aby měla něco svého, nějaký drobný příjem a smysl života. Na rozdíl od Stelly si nikdy nebudovala žádnou kariéru. Ani o to neměla zájem. Měla různé brigády a poloviční úvazky a nakonec si našla místo prodavačky v obchodě s bytovými doplňky. Nikdy netoužila po penězích ani po úspěchu. Na rozdíl od Stelly. Ta začínala jako marketingová asistentka a postupně se vypracovala až na globální strategickou pozici. Fern ve skutečnosti ani netušila, co ta práce vlastně obnáší. Jejich světy byly v tomhle směru úplně jiné. Fern vždycky jen proplouvala životem a snažila se být spokojená s tím, co má.

Jsem spokojená s tím, co mám, zopakovala si v duchu.

Nechala kabelku v předsíni a nakoukla do obýváku, jestli Paul neusnul na gauči, ale pokoj byl prázdný. Televize vypnutá, žaluzie vytažené.

Dům byl bez dcer příliš tichý. Ani po dvou letech si na to nezvykla. Ruby odešla hned po maturitě studovat ošetřovatelství na univerzitu v Birminghamu, vždycky byla zodpovědná a studijně založená. Zato Amber měla jinou povahu. Nejprve cestovala po Asii a Austrálii, pak se usadila v Londýně, získala diplom z marketingu a rozjela podnikání. Zatímco Ruby se domů vracela tak často, jak jen mohla, Amber naopak jezdila co možná nejméně. Fern sice chyběly obě, ale nejvíce jí scházelo to lehké, nenucené pouto, které kdysi měla s Amber. Celý její dospělý život se točil kolem nich. A teď? Najednou tu byla jen ona a Paul. Jenže Paul byl pořád někde pryč. Takže tu vlastně žila většinou sama bloudila po velkém domě, který společně vybudovali a zaplatili tvrdou prací v Paulově firmě.

Stella se nyní také vracela do prázdného domu, i když ne tak docela. Normálně tam s ní bydlel Jacob, ale v této chvíli byl ještě u svého táty. Stella ho vyzvedne až zítra po škole. Ještě bude trvat pár let, než se její nejmladší dítě rozletí do světa.

Fern zase pociťovala bodnutí. Známost, nevídanou žárlivost. Bylo přece normální závidět kamarádce, když jí osud přihrál takové štěstí, nebo ne? Obě si prošly mateřstvím bok po boku a podporovaly se navzájem. Fern vždycky věděla, že se na Stellu může spolehnout. Když v osmnácti zjistila, že čeká dvojčata, Paul stál při ní. Ale byla to Stella, kdo jí pomohl všechno zvládnout. A teď? Teď za ni byla Fern skutečně šťastná. Stella si to zasloužila. Věděla to. Tak proč jí pořád někde v koutku duše záviděla?

Vrátila se svými myšlenkami zpět do reality a rozsvítila v kuchyni. Jakmile uviděla tu spoušť, srdce jí pokleslo. Odjela teprve včera ráno a dřez byl teď plný špinavých talířů, misek a hrnků. Na lince ležel nakrojený bochník chleba, všude kolem byly rozházené drobků. Na sporáku stála pánev se zatuhlým tukem a ve vzduchu se vznášel nepříjemný pach studené slaniny. Znechuceně nakrčila nos a otevřela myčku. Prázdná. Tak jak ji před odjezdem nechala.

Vzdychla, sáhla po telefonu a poslala Paulovi zprávu.

Dorazila jsem v pořádku. Díky moc, že jsi nechal všechno to nádobí ve dřezu...

Pravděpodobně si ji ani nepřečte, pokud je venku s kamarády. A zřejmě ani nepochopí její sarkasmus. Předpokládala, že šel do hospody. Většinu času někde byl – buď na fotbale, nebo v posilovně. Měla by se na ten nepořádek vykašlat. Ale věděla, že on ho neuklidí. Ráno zase rychle zmizí v práci, takže to stejně nakonec zbyde na ni. Povzdechla si a natáhla si gumové rukavice. Nesnášela, když ráno přišla do kuchyně a našla tam chaos.

Naskládala nádobí do myčky a zbytek doumývala v ruce. Přitom se zadívala ven do zahrady. Světlo z

kuchyně dopadalo sotva k terase. Byl šedý, pochmurný lednový den, ale ve vyhřátých lázních to bylo úplně jedno. Připadala si jako ve snu, když jí masérka vtírala vonné oleje do namožených ramenou nebo když se vznášela na hladině venkovního bazénu a prohlížela si nehybnou, olověně šedou oblohu. Fern si užívala ten úžasný luxus, který by si normálně nedopřála. Buď by musela dlouho šetřit, nebo poprosit Paula, aby jí to zaplatil. Mohla jen snít a představovat si, jaké by to bylo, kdyby měla takovou finanční svobodu jako Stella. Ale nešlo jen o peníze. Myšlenky jí vířily kolem samotné podstaty svobody.

Na hrudi pocítila známý tlak, který ji vrátil zpět do přítomnosti. Do reality. Do nudné, ubíjející rutiny. Zhluboka se nadechla, stáhla si rukavice a utřela posledních pár kousků nádobí, které nechala odkapat na lince.

Pokud bude Stella s penězi rozumně hospodařit, už nikdy nebude muset pracovat. Otevíraly se před ní nekonečné možnosti... i když to mohlo být taky dosti nepříjemné. Dva bývalí partneři, dvojí bývalé příbuzenstvo, rodina, přátelé, spousta lidí, kteří by od ní najednou mohli něco chtít. Fern si ani nebyla jistá, jestli by sama takovou výhru vůbec chtěla. A to neměla zdaleka tak komplikovaný milostný život jako Stella. Koneckonců, s Paulem byla od svých sedmnácti. Více než dvacet let života.

Slyšela, jak praskly domovní dveře. Klíče spadly na podlahu a Paul zaklel. Nemusela ho ani vidět, aby poznala, že je opilý.

„Fern, zlato?“

„Jsem v kuchyni!“ povzddechla si a setřela poslední flek na lince.

„Nečekal jsem, že budeš ještě vzhůru.“ Přistoupil k ní zezadu a ovinul jí paže kolem pasu. Byl cítit po pivu a cigaretách.

„Taky ti přeju pěkný večer,“ odpověděla suše a vymanila se z jeho objetí. Nechtěla se hádat. To, že uklidila nepořádek, který tu po sobě nechal, nezmínila, nestála o jeho opilecké blábolení. „Už jsem chtěla jít spát. Chceš kafe, ať trochu vystřízlivíš?“

„Ne, jsem v pohodě.“

Zvedla obočí, ale nic neřekla. To jemu nebude ráno dobře. Sotva udržel oči otevřené, ve tváři měl alespoň dvoudenní strniště. Pravděpodobně byl venku i včera. I když byl značně unavený, podařilo se mu vykouzlit ten svůj rošťácký úsměv. I po dvaceti letech si udržel chlapecký šarm.

„Takže sis užil večer?“ zeptala se Fern tentokrát o něco mírněji.

„Byl jsem jen s Gazem a Martinem,“ odpověděl Paul a nalil si sklenici vody. „Jdi spát, já za chvíli přijdu.“

„Nezapomeň zhasnout.“ Fern odešla z kuchyně, sebrala z předsíně cestovní tašku a zamířila nahoru do ložnice.

Dům bez dcer se zdál příliš velký. Syndrom prázdného hnízda byla zvláštní věc. Připadalo jí, že postrádá smysl života. Jako by neměla žádný skutečný cíl nebo roli, kterou by mohla naplňovat. A přitom se dnes večer jasně ujistila, že jedno „dítě“ na starosti pořád má. Vlastně nepoznala dospělost bez závazků. Kromě krátkého období po osmnáctých narozeninách se nikdy nemusela starat jen sama o sebe. A nyní, když tu možnost měla, nevěděla, jak s ní naložit.

Celý život žila pro Ruby a Amber. A teď? Teď ji už nepotřebovaly. Byly dospělé, žily svými vlastními sny a plány. S Ruby měla pořád blízký vztah, často si psaly a volaly, ale s Amber to bylo jiné. Ta se ozývala jen tehdy, když něco potřebovala.

Fern si povzddechla. Zatím neměli s Paulem naplánovanou žádnou dovolenou, takže představa luxusního výletu se Stellou k jejich čtyřicátinám bylo něco, na co se mohla těšit. Navíc by to znamenalo strávit více času i s Ruby a Amber, tedy šanci, jak se s mladší dcerou znovu sblížit, pochopit, proč se od ní poslední rok a půl tak odtahovala. A nešlo jen o ni. S Paulem to měla taky tak. Amber se k němu chovala stejně odměřeně jako k Fern, a přitom vůbec netušili proč.

Svlékla se a vklouzla do pyžama. Její kůže byla po víkendu v lázních pořád jemná a vláčná. Vybalila si kosmetickou taštičku a zamířila do koupelny. Vzala si luxusní čisticí gel, který si koupila jako malou odměnu, a pomalu si jím setřela zbytky make-upu.

Zpovzdálí se ozvalo těžkopádné dupání po schodech. Dveře ložnice narazily do zdi. Pak slyšela Paulovo zamručení.

Jak ho jen mohlo napadnout opít se v neděli večer? V zrcadle zahlédla jeho odraz. Stál ve dveřích koupelny a zubil se na ni. Vyhodila použitý vatový tampon do koše.

Zakymácel se směrem k ní, vklouzl jí rukama pod vršek pyžama a zabořil jí obličej do krku. „Nádherně voníš.“

„To je proto, že jsem se celý víkend nechala rozmazlovat.“

„Sakra, no jo. Skoro jsem na to zapomněl.“ Zachechtal se.

Nezapomněl jsi skoro, zapomněl jsi úplně, pomyslela si Fern. Byl tak opilý, že sotva udržel rovnováhu. Jak by si pak mohl pamatovat, kde byla posledních šestatřicet hodin?

„Užila sis to?“ zamumlal a ruce mu pomalu stoupaly výš. Pevně jí sevřel prsa. Fern se na něj zamračila přes zrcadlo. On se jen usmál. „Jo,“ řekla, zatímco jeho dotek se konečně změnil ze stisku na jemnější hlazení. „Bylo to skvělé. Přesně to jsem potřebovala. A Stella taky.“

„Hm, hm.“

Bylo jí jasné, že ji neposlouchá.

„Pojď do postele,“ zamumlal a stáhl ruce.

„Přijdu za minutku.“

Zmizel v ložnici. Chvilí nato slyšela, jak se snaží shodit džíny. Nejspíš poskakoval po jedné noze. Zítra ráno tam po něm jako vždycky zůstane hromada špinavého oblečení.

Fern si vymáčkla zubní pastu z tuby a začala si čistit zuby. Udržet tajemství před vlastním manželem bylo těžké. Ne že by dnes večer byl ve stavu, kdy by jí dokázal naslouchat. Výhra v loterii byla obrovská věc. Zvláště když Paul znal Stellu stejně dlouho jako ji. Všichni spolu vyrůstali, i když u Paula a Fern to znamenalo, že dospěli až příliš rychle. A vypadalo to, že byl dnes venku s Garym, Steliným prvním exmanželem. Paul znal oba její bývalé, Chloina otce Garyho i Jacobova otce Rhoda. Stella se vyjádřila zcela jasně. Zatím o výhře nechtěla nikomu říkat. A Fern věděla, že pokud by se svěřila Paulovi, dlouho by to tajemství neudržel. Musí respektovat přání své kamarádky.

„Stella mě pozvala na dovolenou i s holkami,“ zavolala z koupelny. „A pokud budeš chtít, můžeš za námi na posledních pár dní přiletět.“ Vyplivla pastu do umyvadla, opláchla kartáček a odložila ho. „Taková malá oslava čtyřicátin. Je to její dárek, prý dostala v práci bonus...“ Hlas jí pomalu utichl, když vyšla z koupelny a uviděla Paula. Ležel napůl opřený v posteli, oči zavřené, ústa pootevřená. Jemné pochrupování jí napovědělo, že už spí.

Fern si povzdechla a vklouzla pod peřinu vedle něj. Povedlo se mu svléknout si tričko, takže tam ležel jen v boxerkách. Nebyla si jistá, jestli ji to štve, nebo je ráda, že usnul, a nemusela se tak bát jeho opileckých pokusů o sex. O dovolené na Capri si budou muset promluvit jindy.

Otočila se k němu zády, schoulila se pod peřinu a pevně sevřela polštář. V tomto nočním tichu, kdy na ni jejich velký rodinný dům působil až příliš prázdně, často bloudila v myšlenkách. Právě tehdy se k ní plížila nespokojenost a zaplavovala ji úzkost. Poslední dobou už ani nevěděla proč, ale mnohdy usínala se slzami v očích. Dnes večer ale ne. Myslela totiž na květnovou dovolenou a krásný ostrov Capri...